

DR. F. ZBAŠNIK:

Zlat.

VI.

Po prestani preizkušnji.

es premrazen in do skrajnosti utrujen se je vrnil Peter ob treh popoldne na svoje stanovanje. Obeh tovarišev še ni bilo doma in tudi gospodinja je bila nekam odšla. Hotela je bržčas izkoristiti ljubo svobodo, ki so ji jo naklonili študentje s tem, da so bili odšli drugam kosit.

Peter je bil zdaj vsaj v prijetno zakurjeni sobi. A lakota ga je še vedno mučila. Iz omarice, ki je stala v kotu, se mu je tako prijetno smejalo skozi šipe dvoje rumenih, lepo zapečenih potic! Ker je bila omarica nezaklenjena in potici že narezani, bi si bil lahko privoščil od vsake tenak košček, ne da bi bil vedel kdo kaj o tem. To nemara niti tatvina ne bi bila, saj je gospodinja itak imela svoj dobiček, ker se je bil odrekel kosilu! Vendar je imel občutek, da bi tako početje ne bilo lepo, in rajši se je še dalje boril z lakoto, dasi je bilo do večerje še tako dolgo!

Da bi se nekoliko zmotil in se laže premagoval, je vzel zlat iz žepa, ga odvil in položil predse na mizo. Oj, kako prijazno mu je blestel nasproti! Zdelo se mu je, kakor bi se mu smehljal, iz hvaležnosti nemara, da ga ni dal od sebe! Strmé vanj si je prav živo pred očeval, kako lepo bo nekoč, ko si pribori doktorski klobuk in tako zadosti botrovi želji.

Nenadoma so se začule zunaj stopinje in že je nekdo odpiral vrata. V vsej naglici je pograbil zlat, da ga skrije, zakaj od tistikrat, ko mu je bil boter rekel, da se take stvari ne smejo razkazovati, je skrbno pazil na to, da ne zve nihče za njegov zaklad.

Vstopila sta njegova tovariša, ki sta se bila že na cesti sešla. Bila sta videti oba prav dobro razpoložena. Ko je starejši videl Petra tako nekam potrtega, ga je potresel za ramo in vprašal: »Kaj pa se ti tako čudno držiš? Nemara da si se preveč najedel in te zdaj slabosti obhajajo!«

Peter ni odgovoril, dasi se mu je zdelo, da brije tovariš norce iz njega.

Precej na to se je vrnila še gospodinja. Tudi njej se je bralo zadovoljstvo na obrazu.

»Fantje, kje imate pa kaj potic?« je vprašala.

»Cul nam pa niso dali s sabo!« se je odrezal četrtošolec. »Niso menda taki običaji v teh krajih! Škoda!«

Tem besedam se je moral celo Peter smejati, akotudi mu je bilo bolj na jok kot na smeh.

»No, vam dam pa jaz svojih!« je odvrnila gospodinja. »Sicer vem, da ste siti kakor bobni, pa tako prijazni že morate biti, da pokusite, kar sem jaz spekla!«

In narezala je zvrhan krožnik potic in ga postavila na mizo. »Zdaj pa le po njih!« je velela.

Peter si ni dal dvakrat reči. A tudi tovariša, ki sta imela dobro in obilo kosilo za sabo, se jih nista branila. Gospodinja ni bila malo ponosna, ko je videla, kako gredo fantom v slast njene potice!

Petrova tovariša sta mnogo pripovedovala, kaj vse sta dobrega jedla opoldne. On pa je le molčal. Glad si je bil za silo utešil in želeti si kaj več, ni bil navajen. Ko ga je gospodinja vprašala, kako se je on imel opoldne, si je pomagal na ta način, da je odvrnil: »Tako sem se imel, da sem zdaj najmanj tako dobre volje, kakor sta ta dva moja prijatelja!«

In ni se lagal. Zavest, da se ni dal premagati od lakote in da je ostal junak, ga je obilo odškodovala za vse, kar je bil neprijetnega prebil...

Zvečer je Peter v postelji mnogo razmišljal o tem, kaj bi bilo, če bi se bil dal zavesti in bi bil izmenjal zlat. Kdo ve, v kake umazane roke bi bil prišel ta njegov lepi zlatek! O, kako bi mu bilo zdaj žal, kako bi si očital in se kesal!...

»Ne, ne, Peter!« je samega sebe poučeval. »Tak omahljivec ne smeš biti več! Saj nisi vendar več tako majhen, da bi moral javkati in jokati, če si enkrat lačen! Bil si že dostikrat in kdo ve, kolikokrat še boš! Treba se tudi takim stvarjem privaditi!«

Naposled je zaspal in sanjal o veliki pojedini. Zdelo se mu je, da je na nekaki svatbi. Na mizi je bilo vse polno najizbranejših jedi in najfinejših slaščic. In on si jih je pošteno privoščil!

Pa tudi s tem še ni bilo vse končano! Ko je šel Peter po praznikih k svojemu sošolcu, s katerim je vsak dan nekoliko ur ponavljal, kar se je bilo treba naučiti za šolo, je stopila fantova mati k njemu in mu rekla: »Oprostite, nekaj neljubega se nam je pripetilo! Temu porednežu sem bila naročila, naj vas za Sveti dan povabi na kosilo, pa je pozabil! Saj veste, kakšen je! Na Sveti dan smo precej časa čakali na vas, dokler ni butnilo iz njega, da ni izvršil mojega naročila. Drugič se več ne zanesem nanj! Jako hudo nam je bilo! Prosim še enkrat: oprostite in sprejmite ta dar, ki vam ga je Jezušček prinesel!«

Ko je gospa to izrekla, mu je izročila s pozlačeno vrvco lepo prevezan zavojček, v katerem je bilo, kakor se je pozneje prepričal, več prav lepih stvari, med njimi tudi takih, ki jih je nujno potreboval.

Peter je gospo presrčno in spoštljivo zahvalil, pa si mislil po tihem: »Tako je, ako ima človek smolo! Namesto da bi se bil na Sveti dan tukaj dobro imel, sem taval lačen po mrazu, pa še zlat bi bil skoro zapravil!«

V tej veri . . .

Ej, pride ta ura
in blizu je že,
ko vrnem domov se
med brate, sestré!
Sinjina,
milina
brezbrežnih daljav,
razsvetli
razjasni
poč mojih težav!
Naj gledam
vsem bedam
v tujini v obraz
veselo

in smelo,
saj blizu je čas,
ko zadnji pred mano
razgrne se val,
na bregu domačem
bom srečen pristal.
Ta vera je žeji
studenec sladak,
v najgloblji temini
mi vrelec gorak. —
Verujem v lepoto
in verujem v luč,
v tej veri do vse mi
je radosti ključ.

Andrej Rapè.